

Symbolismen i dansk kunst

4. september – 12. december 1993

Udstillingen præsterede forskellige kunstneriske udtryk i 1890'ernes Danmark, der under ét kaldes symbolismen. De enkelte kunstners ståsted og formsprog varierer stærkt, men de forenes i deres voldsomme reaktion mod den kunst, der havde præget den forudgående periode.

Denne periode omfattende realismen og dansk grund i beskeden omfang impressionismen. En kort karakteristik er vanskelig at give for disse retninger; så lad det være nok at pege på, at det snarere var kunstværkernes for end indhold, man lagde vægt på. Tilværelsens tilfældighed mere end dens mening var på programmet.

Nu meldte en ung generation og krævede højere mål og midler. Tilværelsens store problemer skulle sættes til debat, og det formmæssige strammes op. Man søgte mod stil og fandt den bl.a. i den tidlige renæssancekunst og i japansk grafik og maleri.

Historisk skabtes den nye bevægelse sig i Frankrig omkring kunstnere som Paul Gauguin, Gustave Moreau og Pulvis de Chavannes. Litterært var digteren Charles Baudelaire førende. I modsætning til tidligere. J. F. Willumsen arbejde parallelt med Gauguin.

Maleren John Rohde blev den store formidler samtidig med, at han udførte smukke stemningsmættede skildringer af kanalbyerne omkring Nordsøen. Gauguins danske elever, der sluttede op om digteren Johannes Jørgensen tidsskrift "Taarnet", udtrykte sig i et helt nyt billedsprog, hvor man søgte væk fra naturalismen og frem mod en forenkling med stærke farver og skarpe kunstnerstreger. Den bedste af dem var Mogens Ballin. Sideløbende hermed behandlede kunstnere som Ejnar Nielsen, Vilhelm Hammershøi og L. A. Ring emner som liv og død, frugtbarhed og ensomhed med vibrerende indlevelse.

Fælles for de fleste af udstillingens kunstværker var, at de havde et budskab udover det man umiddelbart kan aflæse. Kunstnerne har søgt at vise os sjælen bag de gengivne motiver.